

Arrest

nr. 124 709 van 26 mei 2014
in de zaak RvV X/ II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 8 januari 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 29 november 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 13 januari 2014 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 maart 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 april 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 13 juni 2012 een aanvraag in om, in de hoedanigheid van echtgenoot van een Belgische onderdaan, in het bezit te worden gesteld van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) neemt op 24 oktober 2012 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker stelt tegen deze beslissing een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Verzoeker dient op 25 juni 2013 een nieuwe aanvraag in om, in de hoedanigheid van echtgenoot van een Belgische onderdaan, in het bezit te worden gesteld van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.4. Bij arrest met nummer 110 631 van 26 september 2013 verwerpt de Raad het tegen de beslissingen van 24 oktober 2012 ingestelde beroep.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris neemt op 29 november 2013 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoeker op 24 december 2013 ter kennis worden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 25.06.2013 werd ingediend door:

[...]

Nationaliteit: Servie en Montenegro

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen 'dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

(...)

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

Gezien de Belgische onderdaan een werkloosheidsuitkering krijgt en niet bewijst dat zij actief op zoek is naar werk, voldoet betrokkene niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Betrokkene zelf legt een werkgeversattest van bepaalde duur voor, ook zijn inkomsten zijn niet stabiel. Bovendien stelt hogervermelde wet dat het de Belgische onderdaan, die zich wenst te laten vervoegen is, die dient aan te tonen over stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen te beschikken.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene en het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis Art 7, §1, 2° legaal verblijf in België verstreken.”

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 40ter en 42, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de motiveringsplicht, van de hoorplicht en van de rechten van verdediging. Tevens betoogt hij dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

"[...]"

Dat volgens verweerder verzoeker geenszins op een afdoende manier heeft aangetoond over "stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen" te beschikken.

Volgens verweerder beschikt verzoekers echtgenote over onvoldoende inkomsten overeenkomstig art. 40 ter Vw. nu zij een werkloosheidsuitkering krijgt en niet bewijst dat zij actief op zoek is naar werk.

[...]"

Dat in eerste instantie dient te worden vastgesteld dat verweerder de beslissing niet zorgvuldig voorbereid heeft daar hij niet beschikte over alle relevante elementen om met kennis van zaken de beslissing te kunnen nemen.

Dat verweerder heeft nagelaten verzoeker uit te nodigen informatie aangaande bewijzen dat zijn echtgenote actief op zoek is naar werk neer te leggen.

Dat er sprake is van schending van de zorgvuldigheidsplicht, van de hoorplicht en van verzoekers rechten van verdediging nu verzoeker niet uitgenodigd werd bijkomende stukken/informatie ter zijner verdediging neer te leggen.

[...]"

Dat daarnaast verzoeker zelf ingevolge tewerkstelling over inkomsten beschikt.

Dat derhalve geenszins door verweerder werd rekening gehouden met de volledige inkomsten van verzoeker en zijn echtgenote.

Dat verweerder gehouden was, alvorens een beslissing te nemen, verzoeker opnieuw uit te nodigen alsnog recente bewijsstukken, die aantonen dat hij en zijn gezin over "stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen" beschikt, neer te leggen.

Dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout en van schending van de hoorplicht, de zorgvuldigheids- en de motiveringsplicht nu verweerder heeft nagelaten verzoeker uit te nodigen bewijsstukken aangaande hun volledig inkomsten anno 2013 neer te leggen.

Dat de bestreden beslissing met onvoldoende zorg werd genomen.

Dat verweerder heeft nagelaten, alvorens een beslissing te nemen, een grondig onderzoek uit te voeren en verzoeker uit te nodigen bijkomende bewijsstukken neer te leggen.

[...]"

Dat evenwel krachtens artikel 42, § 1, tweede lid Vw., indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 401er, tweede lid, niet zou voldaan zijn, verweerder in zo'n geval gehouden is een behoefteanalyse te doen.

Dat nergens blijkt uit de motieven dat de behoefteanalyse door verweerder op een afdoende manier werd uitgevoerd.

Dat verzoeker opnieuw opmerkt dat verweerder heeft nagelaten, alvorens een beslissing te nemen, zich voldoende te informeren bij verzoeker en zijn echtgenote, hen te horen minstens in het kader van een zorgvuldig onderzoek hen aan te schrijven/uitte nodigen bijkomende stukken aangaande hun maandelijkse onkosten voor hun huishouden (en aangaande hun volledige inkomsten) neer te leggen.

Geenszins werd verzoeker uitgenodigd bewijzen aangaande de maandelijkse uitgaven voor hun huishouden neer te leggen.

Dat derhalve geenszins verweerder, zonder een voorafgaandelijke uitvoering van een behoeftenanalyse, in de bestreden beslissing kon stellen dat verzoeker en zijn echtgenote niet over voldoende bestaansmiddelen beschikken.

Dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout en van schending van de artikelen 40ter en 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht, van de hoorplicht en van verzoekers rechten van verdediging.

Verweerder heeft de beslissing niet zorgvuldig voorbereid daar hij niet beschikte over alle relevante elementen om met kennis van zaken de beslissing te kunnen nemen.”

2.1.2.1. De motieven van de bestreden beslissingen kunnen op eenvoudige wijze in die beslissingen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

2.1.2.2. Artikel 40bis, §§ 2, eerste lid, 1° en 4 juncto artikel 40ter van de Vreemdelingenwet voorziet in een verblijfsrecht van meer dan drie maanden voor de echtgenoot van een Belgische onderdaan indien aan bepaalde voorwaarden is volstaan.

Artikel 40ter, eerste en tweede lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft:

– de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

– de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen:

– dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt;

– dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgelijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden.”

In casu weigerde de gemachtigde van de staatssecretaris aan verzoeker het recht op verblijf van meer dan drie maanden omdat niet is aangetoond dat de te vervoegen Belgische onderdaan beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Hiertoe motiveert verweerder dat weliswaar het bewijs van werkloosheidsuitkeringen op naam van de Belgische echtgenote werd voorgelegd, doch zonder het bewijs dat zij actief op zoek is naar werk. Verweerder stelt dat aldus niet is voldaan aan de

voorwaarden van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Wat de voorgelegde bewijzen van inkomsten uit tewerkstelling van verzoeker zelf betreft, stelt verweerder dat deze inkomsten niet stabiel zijn en in ieder geval uit artikel 40ter van de Vreemdelingenwet volgt dat het de Belgische onderdaan is die dient aan te tonen over stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen te beschikken.

Verzoeker geeft, wat de bestaansmiddelen van zijn echtgenote betreft, aan dat hem ten onrechte niet de mogelijkheid werd geboden aan te tonen dat zijn echtgenote actief naar werk zoekt. Hij stelt dat aldus verweerder de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden niet op zorgvuldige wijze heeft voorbereid. De Raad merkt evenwel op dat verzoeker in zijn aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie voorhield te voldoen aan de voorwaarden om als echtgenoot van een Belgische onderdaan te worden toegelaten tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk. Het kwam verzoeker aldus toe om zijn aanvraag zelf met alle dienstige overtuigingsstukken te onderbouwen. Verzoeker, die zich beriep op artikel 40bis juncto artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, diende gelet op de duidelijke bewoordingen van deze laatste bepaling ook te weten dat een werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking kon worden genomen indien de betrokkene tevens actief naar werk zoekt. Het komt aan de aanvrager toe om alle nuttige documenten over te maken om aan te tonen dat hij voldoet aan de in de wet opgenomen verblijfsvoorwaarden. *In casu* blijkt niet dat het aan verweerder toekwam om, wanneer hij vaststelde dat de voorgelegde stukken niet volstonden om het vereiste bewijs te leveren en met name niet bleek dat de echtgenote werk zoekt, alsnog de vereiste stavingstukken te doen overleggen. In ieder geval dient de Raad daarnaast ook vast te stellen dat verzoeker thans bij zijn verzoekschrift geen enkel bewijs voorlegt dat zijn echtgenote daadwerkelijk actief werk zoekt, zodat hoe dan ook niet kan worden ingezien welk belang verzoeker heeft bij zijn grief dat alsnog om de voorlegging van deze stukken had moeten worden verzocht.

Verzoeker wijst er verder op dat hij zelf ingevolge een tewerkstelling beschikt over inkomsten. Hij stelt dat aldus door verweerder geen rekening werd gehouden met de volledige inkomsten van het gezin. De Raad merkt evenwel op dat verzoeker niet dienstig kan voorhouden dat het bestuur geen rekening zou hebben gehouden met de voorgelegde bewijzen van inkomsten uit tewerkstelling van verzoeker zelf. Een eenvoudige lezing van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden leert immers dat op dit punt een motivering is voorzien. Zo oordeelde verweerder dat deze inkomsten niet stabiel zijn en in ieder geval deze inkomsten niet kunnen worden weerhouden in het licht van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, omdat het de Belgische onderdaan is die dient aan te tonen over stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen te beschikken. De Raad kan in dit verband enkel opmerken dat verzoeker op geen enkele wijze deze motivering in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden betwist op grond waarvan wordt geoordeeld dat deze inkomsten niet kunnen worden weerhouden in het licht van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet en aldus het onjuist of kennelijk onredelijk karakter ervan niet aantoonde.

Verzoeker betoogt verder nog dat hij opnieuw diende te worden uitgenodigd om recente bewijsstukken voor te leggen die aantonen dat hij en zijn echtgenote beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen en met name bewijzen van hun volledige inkomsten voor 2013. Andermaal dient evenwel te worden gesteld dat verzoeker in de mogelijkheid was om ter staving van zijn aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie alle nuttige elementen en stukken voor te leggen. Er blijkt niet dat verweerder bij het nemen van zijn beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden ten onrechte niet alle voorgelegde elementen en stukken bij zijn beoordeling heeft betrokken. Verzoeker blijft in gebreke te duiden op welke concrete grond in huidig voorliggende zaak alsnog zou moeten worden vastgesteld dat het aan verweerder toekwam verzoeker uit te nodigen bijkomende bewijsstukken over te maken. Ook op dit punt blijkt bovendien het belang niet dat verzoeker heeft bij zijn kritiek, nu niet blijkt dat hij enig bewijsstuk had kunnen overmaken indien hiertoe uitgenodigd dat nog niet voorlag en dat alsnog de uitkomst had kunnen beïnvloeden.

Verzoeker geeft daarnaast aan dat ten onrechte niet werd overgegaan tot een (afdoende) behoefteanalyse zoals vereist in artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van

zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.”

Overeenkomstig bovenstaande wetsbepaling is verweerder indien niet is voldaan aan de voorwaarden van stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40ter, tweede lid van de Vreemdelingenwet, verplicht om op basis van de eigen behoeften van de vervoegde echtgenoot en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden (zie in dit verband RvS 19 december 2013, nr. 225.915).

Zoals reeds aangehaald oordeelde verweerder *in casu* dat de voorgelegde inkomsten of bestaansmiddelen niet kunnen worden aanvaard in het licht van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Wat de werkloosheidsuitkering van de Belgische echtgenote betreft, wordt hiertoe gewezen op het gegeven dat niet blijkt dat de echtgenote werk zoekt. Wat de inkomsten uit tewerkstelling van verzoeker zelf betreft, wordt in dit verband gesteld dat deze niet stabiel zijn en in ieder geval niet kunnen worden meegerekend omdat de Belgische echtgenote dient te beschikken over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen. Wat dit laatste betreft gaf verweerder aldus aan dat *in casu* niet blijkt dat de echtgenote ‘beschikt’ over de (onstabiele) inkomsten uit tewerkstelling van verzoeker zelf, waardoor deze evenmin in rekening kunnen worden gebracht. Deze motivering wordt door verzoeker niet betwist. Voormelde motiveringen impliceren dat verweerder de afwezigheid van enige bestaansmiddelen zoals vereist in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet vaststelde.

Uit een lezing van artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet blijkt dat verweerder slechts tot een behoefteanalyse moet overgaan indien de voorgelegde bestaansmiddelen niet toereikend of stabiel zijn. Een dergelijke verplichting om over te gaan tot een behoefteanalyse geldt evenwel niet in die situatie waarin geen bestaansmiddelen voorliggen waarmee rekening kan worden gehouden in het licht van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, nu in deze situatie noodzakelijkerwijze geen bestaansmiddelen voorliggen om te voorkomen dat de vreemdeling ten laste komt van het sociale bijstandstelsel (RvS 11 juni 2013, nr. 223.807).

Uit voorgaande bespreking volgt dat verzoeker niet heeft aangetoond dat verweerder op basis van onjuiste gegevens of op kennelijk onredelijke wijze heeft vastgesteld dat de voorgelegde bestaansmiddelen niet mee in rekening kunnen worden gebracht overeenkomstig artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, zodat niet kan worden vastgesteld dat *in casu* ten onrechte geen behoefteanalyse werd doorgevoerd. Aldus blijkt evenmin dat verweerder onzorgvuldig handelde door verzoeker niet uit te nodigen bijkomende stukken aangaande de maandelijkse onkosten voor het huishouden over te maken.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te concluderen dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden is genomen op grond van onjuiste gegevens of op kennelijk onredelijke wijze. Evenmin kan worden vastgesteld dat de betreffende beslissing op onzorgvuldige wijze tot stand is gekomen of in strijd met de bepalingen van artikel 40ter of 42 van de Vreemdelingenwet.

Een manifeste beoordelingsfout of een schending van de artikelen 40ter en 42 van de Vreemdelingenwet, van de (materiële) motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt aldus niet aangetoond.

2.1.2.3. Wat de aangevoerde schending van de hoorplicht en in ruimere zin de rechten van verdediging betreft, merkt de Raad op dat de hoorplicht overeenkomstig het Hof van Justitie van de Europese Unie inhoudt dat “*hij (d.i. de aanvrager) in staat moet worden gesteld naar behoren zijn opmerkingen kenbaar te maken alvorens een beslissing wordt genomen*” (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M t. Ireland). De Raad wijst erop dat verzoeker ruimschoots de mogelijkheid had om bij het indienen van zijn aanvraag nuttig voor zijn belangen op te komen en alle relevante gegevens en stukken aan verweerder over te maken teneinde aan te tonen dat hij aan de verblijfsvoorwaarden voldoet.

Bovendien kan luidens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leiden, wanneer deze procedure

zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80). Hieruit volgt dat niet elke eventuele onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen van die aard dat dit stelselmatig aanleiding geeft tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 39). Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat de verzoeker specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die de bestreden beslissing hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40).

Verzoeker maakt *in casu* niet aannemelijk dat hij, zelfs indien hij alsnog werd uitgenodigd tot het verstrekken van bijkomende inlichtingen of het voorleggen van bijkomende stukken, inlichtingen of stukken had kunnen verstrekken of voorleggen die aanleiding zouden kunnen geven tot een andersluidende beslissing. De aangevoerde schending van het hoorrecht of van de rechten van verdediging kan dan ook in geen geval tot de vernietiging van de bestreden beslissingen leiden.

Een schending van de hoorplicht of van de rechten van verdediging kan niet worden aangenomen.

2.1.2.4. Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van het proportionaliteitsbeginsel.

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

[...]

Dat verzoeker samen met zijn echtgenote een hecht gezin vormt.

Dat verzoeker, gescheiden van zijn echtgenote, onmogelijk een waardig en effectief leven kan leiden in zijn land van herkomst.

Dat, als gevolg van het verzoekers betekende beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, verzoeker België dient te verlaten en van zijn echtgenote wordt gescheiden.

Dat dit een verregaande ingreep is op zijn recht op een privé-en gezinsleven en derhalve schending uitmaakt van het art. 8 E.V.R.M. en van het proportionaliteitsbeginsel.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens aanvaardt dat uitzetting een overheidsinmenging inhoudt op de door het art. 8 E.V.R.M. gewaarborgde rechten zodat moet worden uitgemaakt of de inmenging gerechtvaardigd is onder de tweede paragraaf van dit artikel.

Dat volgens de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens de te nemen maatregel moet getoetst worden aan de noodzakelijkheid ervan in een democratische samenleving; namelijk de proportionaliteit tussen de maatregel en het beoogde doel.

Dat er telkens de belangen moeten worden afgewogen tussen enerzijds de bescherming van de openbare orde en anderzijds het recht op een familieleven.

In concreto betekend dit dat de uitwijzende staat een groter voordeel moet hebben bij de uitwijzing dan het nadeel dat betrokkene hierdoor ondervindt.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens stelde reeds dat een essentieel element voor de beoordeling van de proportionaliteit van de maatregel is de ernst van de door verzoeker gepleegde inbreuken.

[...]

Dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, genomen ten aanzien van verzoeker, in deze benadering niet gerechtvaardigd/proportioneel is, daar deze enkel als gevolg heeft dat verzoekers recht op zijn privé-en gezinsleven, meer bepaald zijn verblijf in België, waar hij zijn leven en gezin heeft opgebouwd, geschonden wordt en dat de overheid geen enkel voordeel heeft bij het nemen van dergelijke beslissing."

2.2.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Verzoeker beroept zich op zijn privéleven, doch de vaststelling dringt zich op dat verzoeker in gebreke blijft te duiden welk concreet privéleven dat los staat van het ingeroepen gezinsleven en dat wordt beschermd door artikel 8 van het EVRM hij zou hebben opgebouwd in de tijd dat hij in België heeft verbleven. Het komt aan verzoeker toe het uitgebouwde privéleven *in concreto* aan te tonen, waarbij de Raad enkel kan vaststellen dat dergelijke uiteenzetting in het verzoekschrift ontbreekt. Enig privéleven in België dat onder de bescherming valt van artikel 8 van het EVRM wordt aldus niet aangetoond.

Daarnaast beroept verzoeker zich op een gezinsleven met zijn Belgische echtgenote. Er blijkt evenwel niet dat verzoeker nog een actueel belang heeft bij dit ingeroepen gezinsleven, nu zich in het administratief dossier een document bevindt waaruit blijkt dat de Belgische echtgenote aangeeft dat zij niet langer met verzoeker samenwoont en de vrees van een schijnhuwelijk uit. Zij verklaarde hierbij aan een ambtenaar van de gemeente dat verzoeker op 25 oktober 2013 de relatie heeft beëindigd doch vroeg om toch zijn adres bij haar te kunnen behouden. Er blijkt derhalve niet dat verzoeker zich in zijn verzoekschrift opgesteld op 7 januari 2014 nog dienstig kan steunen op een gezinsleven met zijn echtgenote.

In ieder geval merkt de Raad daarnaast op dat, voor zover enig gezinsleven zou hebben bestaan op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissingen en daargelaten de vraag of huidige zaak in het licht van de leer van de positieve of negatieve verplichtingen dient te worden onderzocht, verzoeker niet aannemelijk maakt dat er sprake zou zijn van een kennelijk onredelijke of disproportionele belangenafweging tussen enerzijds zijn recht op een privé- en/of gezinsleven en anderzijds het algemeen belang. De Raad wijst erop dat uit artikel 8 van het EVRM geen algemene verplichting voor een Staat kan afgeleid worden om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van partners te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. Vande Lanotte en Y. Haeck (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). Verzoeker toont op geen enkele wijze aan dat er ernstige hinderpalen zijn die hem verhinderen om met zijn echtgenote in zijn land van herkomst of elders te verblijven en dat een verblijf in België de enige mogelijkheid is om een gezin te vormen. Gelet op de preciaire of onwettige verblijfssituatie van verzoeker bij het aangaan van de relatie, dienden zowel hij als zijn echtgenote te weten dat het voortbestaan van het gezinsleven in België vanaf het begin precair was. De bestreden beslissingen hebben ook niet tot gevolg dat verzoeker enig verblijfsrecht ontnomen wordt en beletten niet dat verzoeker alsnog wordt toegelaten tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk als echtgenoot van zodra hij voldoet aan de in de Vreemdelingenwet voorziene verblijfsvoorwaarden. Verzoeker kan ook niet dienstig voorhouden dat de overheid geen enkel voordeel heeft bij het nemen van de bestreden beslissingen, nu de handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid een middel ter vrijwaring van 's lands openbare orde is (RvS 3 februari 2004, nr. 127.708). Onder deze omstandigheden kan, *in casu*, geen schending van artikel 8 van het EVRM of van het proportionaliteitsbeginsel worden aangenomen.

Het tweede middel is ongegrond.

2.3. Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig mei tweeduizend veertien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. CORNELIS